

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TĂNĂSESCU, ANDREEA

Chemarea lebedei - *Incitatio cygnus* / Andreea

Tănăsescu. - București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1631-0

821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Andreea Tănăsescu

Chemarea lebedei *Incitatio Cygnus*

roman

E I K O N

București, 2026

Soarele topea gheața și aerul era înmiresmat și curat.
Printre urmele lăsate în zăpadă de o lebădă albă, printre
firele răscolite și iarba crudă, se iviră timid câțiva ghiocci...

Cuprins

Capitolul 1: <i>Bătălia de pe Câmpiile Catalaunice</i>	5
Capitolul 2: <i>Talpa Sfântului Jules</i>	9
Capitolul 3: <i>Melusine</i>	13
Capitolul 4: <i>Confreria</i>	23
Capitolul 5: <i>De vorbă cu Sfinția Sa</i>	34
Capitolul 6: <i>Povestea înjurăturii</i>	50
Capitolul 7: <i>Oaspeți de seamă</i>	61
Capitolul 8: <i>Mărturisirea Sfinției Sale</i>	88
Capitolul 9: <i>Adunarea analizează relicva</i>	102
Capitolul 10: <i>Verdictul</i>	122
Capitolul 11: <i>Plecarea de la mănăstire</i>	147
Capitolul 12: <i>Iubita îmi apare-n vis...</i>	156
Capitolul 13: <i>Răpirea Melusinei</i>	169
Capitolul 14: <i>Mărturisirea lui Moundioulk</i>	177

Capitolul 15: <i>Musafiri nepoștii</i>	188
Capitolul 16: <i>Viziunea Melusinei</i>	214
Capitolul 17: <i>Cumpăna</i>	237
Capitolul 18: <i>Despărțirea</i>	254
Capitolul 19: <i>Moș Maël</i>	259
Capitolul 20: <i>Pe drumuri, alături de Amaethon</i>	280
Capitolul 21: <i>Prinși în capcană</i>	289
Capitolul 22: <i>Revedere neașteptată</i>	304
Capitolul 23: <i>Talpa ajunge la Aurelianum</i>	307
Capitolul 24: <i>În casa „Stăpânului”</i>	318
Capitolul 25: <i>De vorbă cu „Stăpânul”</i>	325
Capitolul 26: <i>Convorbirea</i>	333
Capitolul 27: <i>Miracolul</i>	353
Capitolul 28: <i>Calea, adevărul și viața</i>	363
Capitolul 29: <i>Banchetul</i>	367
Capitolul 30: <i>Izbăvirea</i>	372

Capitolul 1

Bătălia de pe Câmpiile Catalaunice

O lebădă umbri pojghița râului înghețat ce tăia în două câmpia. Rămase o clipă nemișcată, cu aripile întinse. Smulse dintre crăpăturile pojghiței un mormoloc și-și luă zborul, pierzându-se în întunecimea văzduhului din care venise, cu dorul libertății în inimă. În spărtura gheții lăsat de ciocul lebedei, pătrunse o dără subțire de sânge care, curgând la vale peste dâmbul de zăpadă, se desfăcu în mai multe firicele lângă un tăpșan unde zăcea o mână tăiată de la cot încleștată pe un cuțit. Mâna era străjuită de o altă mână cu vene înnegrite. Alături, într-o grămăjoară de carpe se ascundeau frânturi de membre, capete, ochi și, mai departe, o platoșă de lemn înfiptă în noroi... Sub un arbore uscat zăcea trupul unui tânăr, ai fi zis că doarme cu capul atârnat într-o parte, cu fruntea senină, de parcă servea drept model unui pictor absent. Lângă mort, un măgar nemișcat într-o baltă de noroi și sânge. De-a lungul râului, printre tufele, arbuștii și frunzele pălite de toamnă, se înșirau armuri, sulite, apărători de cai mânjite cu nămol. Dacă ai fi coborât spre curbura râului, te-ar fi izbit mirosurile amare de sânge, te-ar fi cuprins spaima la vederea hoiturilor împuțite.

Dintre cețuri se iviră două duhuri, doi călugări măsurau cu călcăiele pământul, alegeau cu grijă cadavrele în dreptul cărora urmau să se oprească. Făceau cruci, murmurând

rugăciuni în latină, în timp ce închideau cu precizie perechile de ochi rămași deschiși, întorși spre lumină, dar cufundați pentru totdeauna în întuneric. În spatele lor venea o șleahță de plozi murdari; arătau ca niște draci. Căutau prin noroaie după chilipiruri. Dacă se apropiau prea tare de călugări, erau goniți cu biciul. În timp ce soarele cobora pe cer, câmpul devenise un amestec de noroi, sânge și zăpadă. După primul ceas al bătăliei, o liniște de mormânt cuprinsese câmpiile, sufletele celor morți se ridicară la cer. Viii așteptau acum cel de-al doilea ceas al bătăliei...

Trupele răsfirate pe câmpie își reluară pozițiile de luptă. De partea romanilor erau vizigoții, francii, amoricienii, liticienii, burgunzii, saxonii, libronii și alte triburi celtice și germanice. De partea cealaltă, erau gepizii, gelonianii, scriii, neurianii, bastarnii, bructerii. În dreapta câmpiei, până spre linia orizontului, se desfășurau hunii cât cuprindeai cu ochii. Când ultima scânteie a amiezii se prefăcu în întuneric, se dezlănțui iadul. Mai întâi se auzi un ropot înfricoșător de copite. Țâșniră hunii cu arcurile lor întinse, coifurile îmblănite, pletele răsucite. Înghițiră spațiul într-o clipă, zburând pe deasupra capetelor tuturor, rotiră topoarele. În fața unei asemenea forțe se ridică o altă forță, o mare de cai și mantii, blănuri, corsete de metal, pene, piei smulse de pe bivoli și capre, bărbați cu bărbi roșii, galbene, cu brațe puternice cât butucul, încheștate pe săbii lungi ori încovoiate... erau galii și saxonii. Se năpustiră peste huni. Încălțările înnodate cu sfori până la genunchi bătură nervos burțile cailor și animalele se deșirară peste oameni strivindu-se între ele. Un braț rămase prins de căpăstru, un altul mâna calul spre hotarele de dincolo de viață... armăsarii se învârteau orbi. Caii înspăimântați, fără călăreți, zburară de-a

lungul râului, ridicând stropi grei de gheață însângerată. În văzduh se auzeau zgomotele săbiilor și reverberațiile plate ale oaselor sparte.

Din șirul principal de luptători se desprinse un grup mai mic de huni. În spatele lor curgeau săgețile francilor, în fața lor se ridica un baraj de soldați. Din laterale veneau tot mai mulți saxonii și în vale îi așteptau săbiile romanilor. Fură secerăți cu cai cu tot și corpurile lor despicate. Doar un arcaș zvelt, mai tânăr, aproape un copil, scăpă ca prin minune din ambuscadă, trecând prin zidul de soldați romani. Gonea înspre pădure cu viteza fulgerului. Un munte de saxon pe un roib maroniu îl urmărea, dar hunul, simțindu-l, își desprinse toporul de la brâu și i-l trimise direct în țeastă. Saxonul căzu secerat și calul speriat îi târi leșul spre pădure.

Calul hunului fusese mai rapid decât cel al saxonului, dar era grav rănit; printre stropii de salivă scăpă un cheag de sânge, nu mai avansă mult și se prăbuși. Frumosul cal al hunului se zbătea în agonie, coama bogată, grumazul puternic erau murdare de noroi. Cuprins de amărăciune pentru animalul său, tânărul hun încercă să-l salte pe picioare, dar degeaba trăgea de căpăstru; armăsarul scutură din copite cu zgomot. Văzând în ochiul animalului oceanul stins al vieții, hunul îi curmă rapid suferința, tăindu-i adânc gâtul superb, parcă secerându-și propria-i inimă. Roibul tremură puțin și se prăbuși culcându-și pentru totdeauna grumazul în țărână. Privindu-și animalul mort, tânărul simți că trăia și apusul hunilor, sfârșitul neamului său. Departe se vedeau încă butuci arzând peste câmpie, dar curând zgomotele aveau să se rărească, urletele, la fel. Ploaia aduse în nări mireasma vieții, mai puternică decât cea a morții. „Viață”, gândi hunul... și ecoul gândului său părea că vine dintr-o altă minte, care parcă nu era a sa.

Era obosit și scârbit. A fost trezit din starea sa de un zgomot ce venea dintr-o tufă: era calul saxonului — murgul maroniu cu ochi veseli. Armăsarul trăgea după el leșul mortului și parcă voia să fie eliberat cât mai repede de povară. Un cal viu, puternic și frumos era o șansă nesperată pentru tânărul hun, așa că, fără a mai sta pe gânduri, recuperează toporișca din țeasta mortului și-l eliberează pe cal de cadavru. Șterse cu mânăca sângele încheșat pe armă și apucă iute roibul de căpăstru, dar îl scăpă. Calul s-a speriat, nerecunoscându-și stăpânul și s-a îndepărtat de el cu prudență. Degeaba hunul s-a aruncat în calea lui, tot nu l-a putut prinde. Dar odată ce luna răsări dintre coline, calul, văzând mai bine chipul tânărului arcaș, nu s-a mai ferit de el. Își apropie moțul de șoldul lui. La rândul său, hunul privi calul direct în ochi, să-i simtă spiritul. Îl mângâie încetșor, șoptindu-i cu voce caldă sunete înviorătoare, șuierături specifice, îl îmblânzi. „*Viață*” auzi din nou și ecoul gândului îi făcu inima să bată mai tare. Fără a mai pregeta, își tăie fundele și coadele, îmbracă hainele saxonului mort, cu mirosul lor amar. Trebuia să supraviețuiască într-o altă lume. „*Neamul meu piere, dar mie nu-mi vine să mor. Lumea e condusă de învingători*”, gândi el. Își îngropă straiile, cu ceva regrete pentru ele, lancea și sabia le schimbă cu cele ale saxonului, își păstră pumnalul și arcul cu săgețile de care nu-i venea să se despartă. Straiile mortului îi erau largi și a trebuit să și le prindă zdravăn în brâu cu o funie. Mai privi o dată spre calul său mort, care parcă dormea înțepenit în umbră, își luă adio de la el și de la neamul său, binecuvântă noul cal, încălecă și se îndepărtă pentru totdeauna de blestematele câmpii Catalaunice...

Capitolul 2

Talpa Sfântului Jules

Ciudata întâlnire cu noul armăsar îi salvase hunului viața. Se furișă prin pădure cu teama de a fi urmărit. După o zi de mers, puse un nume calului, îl numi în latină „*Volantes*”, adică „*Zburător*”, pentru că era rapid și isteț. Se gândi să-și schimbe și el numele iar pentru aceasta ceru iertare zeilor, își zise Galaad. Hunul nu era chiar din seminția pură a hunilor, fusese un copil răpit. Învățase greaca de la mamă, latina și dialectele vechi ale galilor de la un vrăjitor celt. Tot vrăjitorul îi arătase anumite practici pentru a supraviețui în sălbăticie. Crescuse pe spinarea cailor, în desaga prinsă cu noduri zdravene; așa erau prinși de cai pruncii hunilor. Prin găurile sacului văzuse multe: cum se omorau oamenii în luptă, cum erau răpite și violate femeile. Dintre toate mirosurile, mirosul de sânge îi era cel mai familiar. Învățase „*limba cailor*”, știa să-i îmblânzească. Călărise mai înainte de a merge; picioarele îi erau strâmbe, ca ale fraților săi. Din cauza pielii neobișnuit de albe, nu-i alungiseră capul cu scânduri, cum era obiceiul hunilor, ca să-l folosească în misiuni de recunoaștere. Îl trimiteau să adune secrete militare în cetățile galilor, fiindcă se amesteca ușor printre ei. Așa trăise, dar acum era departe de frații săi. Ziua dormea cu mâna încleștată de căpăstrul calului, noaptea grăbea animalul să meargă mai departe. Prin întunecatele păduri ale Galiei se ghida după mirosuri, se hrănea

cu ciuperci, iepuri, veverițe, vrăbii, cu pești din iazuri și cu insecte. Animalelor le bea sângele mai înainte de a le gusta carnea, așa le cinstea duhul. Cu grăsimea lor își ungea pielea. Își spăla hainele și trupul înroșit de sânge în râuri înghețate. Îi plăcea să aibă pielea curată. Când închidea ochii, se întorcea cu mintea la morții din neamul său: „*Sunt flămând și rănit, gândea... în pădurile Galiei locuiesc duburi. Un duh mi-a răpit calul și mi-a dăruit unul nou. Ne-am bizuit prea mult pe caii noștri. Dumnezeuul lor ne-a biruit, pământul Galiei ne-a blestemat. Pentru un popor de cuceritori, o victorie e cel mai de preț lucru, dar victoria nu te învață nimic bun...*”

Într-o amiază, după o ploaie strașnică, pe când aburi strălucitori se ridicau din voalul străveziu al ceții, auzi voci necunoscute la mică distanță de locul în care se afla. Mână calul înspre vale să se ascundă printre tufe, dar cum panta era abruptă și pietrele umede, alunecă, împreună cu calul, într-o râpă și se răsturnară.

După ce se chinui să-și ridice armăsarul, Galaad descoperi un mic intrând în stâncă. Mână calul spre intrând unde spera să se ascundă. Când pătrunse în peșteră îl izbi o răcoare plăcută. Din curiozitate, se afundă tot mai mult în întunecime cu inima strânsă, temându-se să nu fi intrat în vizuina vreunui urs. Își lăsă calul să lingă picăturile de apă dulce scurse de pe pietre, să-și potolească setea. În fața lui se contura un fel de fundație veche în peretele stâncii, din care rămăseseră doar cotloane subterane acoperite de mușchi, pare-se dintr-un rest de apeduct roman. Pereții peșterii formaseră o construcție labirintică și pe ei erau scrijelite figuri și însemne minuscule cu pești și cruci. Pe măsură ce înainta prin apeduct, întunericul prinse a se risipi și descoperi un spațiu circular cu o spărtură către exterior, pe unde se răsfirau firicele de lumină. Cum stătea și se minuna

de jocul luminii, se împiedică și se împotmoli în niște strai ponosite aflate pe jos. Când îndepărtă cu picioarele veșmintele, descoperi trupul de ceară al unui mort și se sperie. Deloc putrezit, mortul avea oase proeminente, păr uscat ca păpușoiul, o culoare cenușie a pielii și degaja un miros de rășină. „Fără îndoială, gândi, a fost un creștin care s-a nevoit în peșteră.” Însăpăimântat de moarte, vru să-și ia tălpășița, dar calul nu-l mai asculta, ci se lăsă pe pământ culcându-și grumazul. Purtarea calului i se păru ciudată. Hotărî să aibă răbdare, așa că se rezemă de perete, gândind să se mai odihnească. În timp ce reflecta la însemnele creștine de pe pereți, o oboseală neobișnuită îl cuprinse și adormi. Avu o viziune: mortul apăru în visul său și-i porunci: „*Mergi la Aurelianum cu talpa Sfântului Jules!*”. Se trezi tulburat, era uimit peste măsură de experiența neobișnuită, convins chiar că îl chinuiau duhurile codrilor ori ale vrăjitorilor celți sau spiritul saxonului căruia îi furase calul. Trase zdravăn de căpăstru și în cele din urmă ieșiră din peșteră. Dar când a vrut să încalce și să urce tăpșanul, calul nu-l mai ascultă, rămânând din nou țintuit pe loc. Descălecă și văzu copita armăsarului prinsă de-o cârpă și pentru că nu putu elibera copita, trase nervos de colțul cârpei; o prinse cu ambele mâini și smulse din pământ un sac. Își șterse broboanele de pe frunte cu mâneca, își luă inima-n dinți și desfăcu sacul. În sac găsi o mică lădiță din lemn cu o cheie pe jumătate ruginită. Hotărî să vadă ce-i în ladă, așa că depărtă capacul. Găsi un picior până la gleznă învelit într-o cârpă: o *talpă* de om. Scăpă lada tulburat, talpa se rostogoli în noroi și se depărtă de ea. „*Ce ciudat!...*” gândi. *Talpa nu-i putrezită, n-are miros. Să fie talpa celui mort în peșteră?*” Ridică *talpa*, o privi îndelung: venele șerpuitoare, sângele ușor înnegrit la capăt, unghiile sidefii. Atinse cu

un deget tremurător pielea: era moale, asemeni tălpii sale, parcă abia atunci fusese tăiată...

Temându-se ca nu cumva să fie în posesia vreunui lucru blestemat, trânti degrabă capacul, sări pe cal înfri-coșat cu intenția de a-și vedea mai departe de drum dar calul nu se urnea deloc. Volantes rămânea mai departe împietrit. Degeaba sărea hunul în șa, agitându-se, ciupind pielea calului, trăgându-l de coamă, scoțând fel de fel de sunete înfundate ori scurte, caraghioase, șuierături joase sau ascuțite, degeaba îi lovea burta cu călcâiele. O voință superioară ținea calul în loc. Hunul era convins că zeii creștini îi vrăjiseră calul. Văzând încăpățânarea animalului și neavând ce face, își potoli furia; ba chiar se amuză în sinea lui de sperietură. Se hotărî să aibă răbdare. Descălecă... Copacii foșneau sub presiunea furtunii ce urma să vină. Se întristă... Cum să pornească mai departe la drum fără cal? Dar nici nu voia să-i facă voia. Era nehotărât și curios în aceeași măsură. Îi reveniră în minte cuvintele celui din peșteră: „*Mergi la Aurelianum cu talpa sfântului Jules!*”. Gândi: „*O fi vreo poruncă din partea zeilor, fiindcă mi-au salvat viața? Să merg la Aurelianum¹, ...adică să mă întorc îndărăt?! Abia am venit dinspre blestematele Câmpii Catalaunice, parcurgând atâta distanță. Să port cu mine piciorul unui mort?*” Apoi socoti și invers, că poate talpa îi va aduce anumite beneficii printre vrăjitorii creștini, pe meleaguri străine. „*Și dacă totuși aș merge la Aurelianum?*” În cele din urmă, prinse de spinarea calului sacul cu talpa Sfântului Jules, fără prea mare tragere de inimă. „*Să mergem deci la Aurelianum, dacă aceasta este voia zeilor!*”. Și abia atunci când îi simți voința, calul se urni din locul său...

¹ Aurelianum, orașul Orleans de astăzi.

Capitolul 3

Melusine

„Sunt duburi pe câmp, în iazuri și în păduri... păzesc locurile. De vrei să călătorești în siguranță, ar trebui să te supui mai întâi voii lor...”

Traversă mlaștinile cu miros puturos, ocoli casele din pământ și satele împrejmuite, târgurile unde chefuiu oameni. Dinspre Câmpiile Catalaunice te izbeau mirosurile care veneau de la soldații îngropați în mocirla drumurilor, de la trupurile despicate, devorate de ciori. Porni pe cursul albiei râului înroșit din pricina cadavrelor ce curgeau la vale odată cu apa. Cadavre vedea și cu ochii minții, când adormea pe cal. Noaptea, în desişul pădurilor dansau printre ramuri făcliile aprinse ale armatelor romane care se întorceau victorioase din luptă. Știa că victoria lor era înfrângerea fraților lui. Soldați veneau și prin păduri, în ritmurile tobelor, cu prizonieri în lanțuri. Bântuit de remușcări, dar și de temeri, se depărtă cu prudență de fluviu. Traversă miriști, sihle, insule pietruite cu mori de vânt. Îi tăiaseră calea călugări în veșminte lungi, cu fețele acoperite de glugi largi, însoțindu-i pe bolnavi. „*Lumea se schimbă, gândi, o altă lume urmează să se nască. O fi mai bună decât cea de azi?... Îmi pare că singura izbândă a războiului e moartea. Oare dincolo de moarte mai există ceva?*”

Îl încânta căldura căminelor unde juca focul, dar mai ales femeile îl atrăgeau, făpturile fermecate ale Galiei,

împodobite cu brățări și cârpe colorate. Răsăreau de peste tot aceste zâne, ba la râu, desfăcându-și coadele ori broboada, ba lângă fântâni, stând la taifas câte două cu ulciorul pe cap. Seara, când cărările se luminau de torțe, răsunau departe cantecele monodice ale călugărilor.

După câteva zile de mers, merele uscate furate în grabă de prin livezi nu-i mai ținură de foame. Rănile i se infectară. *„Zilele sunt tot mai scurte, codrii îmi întunecă cerul. Din tăieturile pielii îmi curge sânge neastâmpărat, pare la fel de nestăpănit ca mine. Sufletul mi-e neliniștit, dar va rezista. Trupul mi-e rănit; cine știe dacă va mai rezista?... Piciorul mi-e înghețat... doar calul mă ține cald și viu. Oare calul va mai rezista?”*

Într-o amiază rece, Volantes se opri la o răscruce de drumuri. Nu mai voia s-o ia nici la dreapta nici la stânga, nici la vale, unde se căscau râpe adânci, nici la deal; înțepeni pur și simplu. Degeaba îl trăgea de căpăstru, degeaba șuiera, degeaba îl lovea și-l sălta din șa. Armăsarul nu se clintea din locul său și nu era întâia oară când se comporta astfel. Supărat, descălecă și se răsti la cal:

— Ce vrei, cal nebun?, și-și lipi urechea de botul lui, voia să-i audă gândul. Am crezut că te-aud vorbind, îl certă. Dacă nu vrei nimic, atunci de ce te-ai oprit ca un catâr? *„Ciudat animal, ciudate locuri! Calul e mut, privirea lui îmi vorbește despre lucruri știute doar de el și pe care eu nu le înțeleg. Mă privește ca și cum aș fi un copil neștiutor, parcă-ar zice: te joci cu armele tale, te crezi înțelept, te crezi bărbat, dar nu ești. Jocul vieții e mai mult decât poți tu înțelege”*.

Pentru că suflarea vântului îi aducea în urechi frânturi de voci din depărtare, își desprinse de spinarea calului sacul

și lucrurile sale. Fu nevoit să-și abandoneze calul și să se ascundă între niște tufe. *„Împrietenește-te cu calul și vei supraviețui. Dar cu un cal într-atât de încăpățânat ca al meu, ce pot face?”*

Cețurile se desfăcură și o lumină difuză se revărsă peste văi, iar în această lumină frumoasă a apusului se desenă în depărtare sus pe platou o adunare de oameni. Erau așezați în cerc și ascultau liniștiți incantații bizare despre un anume regat al morților și un zeu al iubirii. Într-o parte a adunării era proptită o căruță de lemn. În căruță era un mort înfășat în pânze albe; era o înmormântare. În spatele căruței văzu două făpturi plăpânde: o femeie bătrână și una tânără lipite una de alta. Oamenii nu observară silueta calului ascuns de aburii ceții, el însuși un abur. Ai fi zis că și animalul asculta cu multă luare aminte cântările, de parcă ar fi asistat la îngropăciunea propriului său stăpân. După ce l-au pus pe mort în pământ într-un sicriu de lemn, mulțimea a început să se împrăstie, oamenii plecau spre casele lor. Soarele coborî peste văi, prefăcând în umbră culmile albastre, vântul urla cu șapte guri. Căruța se urni greoi, cele două femei lunecară precum două umbre în spatele tuturor, ai fi zis că sunt legate.

Volantes porni pe urmele celor două femei, spre mirarea lui Galaad care n-a avut încotro decât să urmărească din depărtare calul. *„L-am hrănit atâtea zile în șir, dar el nu are milă de mine.”*, se gândea în sinea lui. Degeaba țintea spre Volantes cu pietricele, degeaba scotea cele mai neobișnuite sunete de pasăre sălbatică, de animal rănit, de cucuvea, măgar, oaie ori cocoș, ca să-l facă atent și să-l aducă la el. Deși îl auzea foarte bine pe Galaad, calul pășea spășit în urma femeilor, de parcă-ar fi fost tras cu o sfoară invizibilă, indiferent la chemările stăpânului său.